

pehmes õhus; see oli nii wärske nagu mägedes, ja oli nii lõhnaw nagu roosid nurmel, mägede wahel.

Seal woolas jõgi, nii selge kui õht ise, ja kalad oliwad nagu hõbe ja luld; punased angerjad mängiswad wees ja puistasiwad siniseid säbemeid; wee peal ujusiwad laiad witerkaari-karwa kupulehed ja nende peal õitses puna-kollane leet, mis weest toitu imes, nagu lamp õlist. Marmori kiwist kindel sild, nii peen ja kunstlik, nagu oleks lõngast ja perletest põimitud, kõitis jõekallast Ünnistuse saarega, kus Paradiisi-aid õitses.

Idatuul wõttis kuningapoja oma kätte peale ja kandis teda üle silla. Seal laulsiwad lehed ja õied kenamat laulu omast nooruselt, nii selge ja paejuwa häälega, kuidas inimese hääl seda iial ei lanna. Kas oliwad need palmipuud wõi määratumad sõnajalad, mis siin kaswasiwad; nii suuri, lapjalaid ja rohelisti puid ei olnud kuningapoeg iialgi weel näinud. Bitkats wäänides kõlusiwad imelikud wäänpuud, kuidas neid wana püha-raamatute peal kullaga maalitud olema nääme; imelikud kokkuseadmised puu-wäänidest, õiedest ja lindudest. Nohtus seisiwad linnuparwed laia särawa jabadega. Ja, se oli tõeste kõik nenda! — Aga ei, kui kuningapoeg nende külge puudutas, siis nägi tema, et need midagi muud ei olnud,

kui suured kobrelehed, mis kui hiilgawad linnusuled särasiwad. Lõwid ja tiigred largasiwad kui kasstikesed läbi rohelise wõsastiku, mis lilleloohnas lehwis, ja need kiskjad näitasiwad siin wagad toduloomad olema. Perlekarwa säraw meigas löi tiiwadega wasta lõwi latta ja arg metskits seisis nende kõrwas, nikutas peaga ja näitas himu, nende mängust osa wõtta.

Näid tuli Paradiisi-neid. Tema riided läifisiwad kui päike ja tema nägu oli ni pehme, nagu õnnelikku ema nägu, kes ennast oma lapse üle rõõmustab. Tema oli nii noor ja nii kena, ja kenad neiud käisiwad tema järel, igaihel oma säraw täht lehkawa juuksete sees.

Idatuul andis palmisehe tukilinnu kirjaga Paradiisi-neiu kätte ja neiu silmad särasiwad rõõmust. Siis wõttis tema kuningapoja käest kinni ja wiis teda oma majasse, kus seinad roosilehe karwa oliwad, mida päwapaiste wasta pööratakse. Lagi oli üks ainus säraw õis, ja mida kauemini selle peale waadati, seda lõrgemale wenis see. Kuningapoeg astus afna ette ja waatas läbi ruutude. Seal nägi tema hea ja kurja tundmise puud maoga, ja Adam ja Sewa seisiwad puu juures. „Kas nemad ei ole Paradiisist wälja aetud?“ küsis kuningapoeg. Paradiisi-neid naeratas ja seletas temale, et aeg afna-ruutude peale kõifi